

Dániel könyve – Százötös ربمن

Az evangélium fokozatos elutasítása: Krisztus születésétől István megkövezéséig

Jeff Pippenger
2024-02-29

Az előző cikkben megjegyeztük, hogy az ihletés rámutatott: a zsidók a keresztnél „végleg megpecsételték” az evangélium elutasítását, majd István megkövezésekor ismét megerősítették elutasításukat. Hogyan lehetséges ez? Természetesen az evangélium elutasítása ama történelmi időszak kötekedő zsidói részéről fokozatosan ment végbe. Már az Ő születésekor félre lettek állítva. Krisztus születésétől István megkövezéséig az evangélium fokozatos elutasítása szemléltethető.

„Az emberek nem tudják, de e hír betölti a mennyet örvendezéssel. A világosság honából való szent lényeket mélyebb és gyöngédebb érdeklődés vonja a föld felé. Az egész világ fényesebb az Ő jelenléte által. Betlehem halmai felett angyalok megszámlálhatatlan serege gyülekezik. Várják a jelet, hogy kijelentsék a világnak az örömhírt. Ha Izráelben a vezetők hűek lettek volna megbízatásukhoz, osztozhattak volna a Jézus születésének hírüladásával járó örömben. De most mellőztetnek.” Jézus élete, 47.

Jézus születésétől István haláláig az evangélium ősi Izrael általi fokozatos elutasítása szemléltethető. Annak elismerése, hogy a zsidók Krisztus elutasítása fokozatos volt, lehetővé teszi „elutasításuk megpecsételésének” azonosítását mind a keresztnél, ahol a templom kárpítja kettéhasadt, mind pedig István halálánál. A kárpit kettéhasadása annak jelképe volt, hogy többé nem Isten szövetséges népe, és amikor Istvánt megkövezték, István látta Jézust Isten jobbján állni, ami Dániel könyve tizenkettedik fejezetének első versében a kegyelemidő lezárulásának jelképe. Jeruzsálem pusztulása szintén a kegyelemidő lezárulásának jelképe.

„A Jeruzsálemre közelgő megtorlás csak rövid időre késleltethető; és amint Krisztus tekintete a pusztulásra ítélt városon megpihent, nem csupán annak pusztulását látta, hanem egy világ pusztulását is. Látta, hogy miként adatott Jeruzsálem a pusztulásnak, úgy adatik majd a világ is végzetének. Látta a megtorlást, amely Isten ellenségeit fogja sújtani. A Jeruzsálem pusztulásakor lejátszódott jelenetek meg fognak ismétlődni az Úr nagy és rettenetes napján, de még félelmetesebb módon.” Review and Herald, 1897. december 7.

Csak Isten irgalma akadályozta meg, hogy Jeruzsálem a keresztnél elpusztuljon.

A zsidóknak Krisztus keresztre feszítésében való részességében benne foglaltatott Jeruzsálem pusztulása. A Kálvárián kiontott vér volt az a súly, amely romlásba süllyesztette őket erre a világra és az eljövendő világra nézve is. Így lesz ez a nagy végső napon is, amikor ítélet sújtja Isten kegyelmének elutasítóit. Krisztus, az ő botránykövük, akkor bosszúálló hegyként jelenik meg előttük. Orcájának dicsősége, amely az igazaknak élet, a gonoszoknak megemésztő tűz lesz. Az elutasított szeretet, a megvetett kegyelem miatt a bűnös elpusztul. Jézus élete, 600.

Egyedül Isten irgalma késlekedett abban, hogy Jeruzsálem pusztulása a kereszt idején bekövetkezzék.

„Miután Krisztus maga kimondta Jeruzsálem végzetét, az Úr csaknem negyven éven át késleltette ítéleteit a város és a nemzet fölött. Csodálatos volt Isten hosszútűrése evangéliuma elvetői és Fia gyilkosai iránt.” A nagy küzdelem, 27.

Utolsó templomtisztítása idején Jézus előadta a figyelmeztetést, hogy meneküljenek el Jeruzsálemből, amikor követői meglátják a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt. Amikor először tisztította meg a templomot, kijelentette, hogy a zsidók Atyjának házát rablók barlangjává tették, de az utolsó alkalommal azt mondta: „a ti házatok” marad pusztán számotokra. Már a kereszt előtt, amely éppen bekövetkezni készült, a templomot, ahol a megfeszítéskor a kárpitnak ketté kellett hasadnia, már úgy azonosította, mint a zsidók házát, nem Isten házát. White testvérő arra az időre tér ki, amikor Krisztus ezt a kijelentést tette, és bizonyágtétele előrehaladtával a meghosszabbított kegyelem negyven esztendejét is tárgyalja.

Krisztusnak a papokhoz és a vezetőkhez intézett szavai: „Íme, pusztán hagyatik néktek a ti házatok” (Máté 23:38), rettegéssel töltötték el szívüket. Közönyt színleltek, de e szavak jelentésének kérdése újra meg újra felmerült elméjükben. Úgy tűnt, valami láthatatlan veszedelem fenyegeti őket. Lehetséges volna, hogy a fenséges templom, amely a nemzet dicsősége volt, hamarosan romhalmazzá lesz?...

„Krisztus jelt adott tanítványainak a Jeruzsálemre elkövetkező romlásról, és megmondta nekik, miként menekülhetnek meg: „Mikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett annak pusztulása. Akkor akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekbe; és akik annak közepette vannak, távozzanak el; és akik a mezőkön vannak, ne menjenek be oda. Mert ezek a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjék mindaz, ami megíratott.” E figyelmeztetésnek negyven évvel később, Jeruzsálem pusztulásakor kellett engedelmeskedni. A keresztények engedelmeskedtek a figyelmeztetésnek, és a város bukásakor egyetlen keresztény sem veszett el.” Jézus élete, 628., 630.

Krisztust a 31. évben feszítették keresztre, és csaknem negyven évvel később, a 70. évben Jeruzsálem egy három és fél éves ostrom után elpusztult. Hogyan pusztulhatott volna el Jeruzsálem a kereszt idején, a 31. évben, ha még hátra volt három és fél év kegyelmi idő, amelyet Dániel könyve kilencedik fejezetének huszonnegyedik verse hetven hétként jelöl meg? Hogyan oldhatók fel ezek a látszólagos ellentmondások? A legegyszerűbb megoldás, ha egyszerűen felismerjük azt a tényt, hogy amikor a hetven hét által jelképezett kegyelmi idő lezárulásáról van szó, azt a kegyelemidő fokozatos lezárulásaként kell érteni. Ez igaz, de elveszít minden prófétai meghatározottságot, amikor e történelem jelzőpontjainak alkalmazásáról van szó. Megpróbálom megmagyarázni.

Ha a pünkösöd a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt jelképezi, amikor Babilonban a másikkal kihívást kap, akkor miért történt az, hogy a pünkösöd után három és fél évvel jutott el az evangélium a pogányokhoz? Krisztus halála vagy István halála jelzi-e a kegyelmi idő végét az ókori Izráel számára? Ha a laodiceai adventizmus az előttünk álló vasárnapi törvénytől megszűnik

egyház lenni, vajon a templom Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulása a laodiceai adventizmus templomának végét jelképezte-e a vasárnapi törvénynél? Ami látszólagos következtetlenségeknek tűnhet, az a „sorról sorra” elvének alkalmazásával oldódik meg, és amikor ezt az alkalmazást használjuk, az általunk azonosított jelzőpontok bizonyágtétele igen világossá és tömörre válik.

Az a hét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, két egyenlő, három és fél éves időszakra tagolódik. Az első három és fél év Krisztus keresztségével kezdődik, és az Ő halálával ér véget. A keresztség az Ő halálának és feltámadásának jelképe, ezért ennek a három és fél éves időszaknak a kezdete azonos a végével. Ebben az időszakban Krisztus az evangéliumot kizárólag a zsidóknak hirdette. Ennek a három és fél évnek a vége jelöli a következő három és fél év kezdetét. A második három és fél éves időszak Krisztus halálával kezdődik, és István halálával ér véget. Ebben az időszakban a tanítványok az evangéliumot kizárólag a zsidóknak hirdették.

Ezt a két időszakot, amelyek különálló prófétai vonalak, „sort sorra” kell egyesíteni. Mind a kezdetek, mind a végek az Alfa és az Ómega jegyét viselik, mert a kezdő és a záró történetek ugyanazok. Mindkét időtartam azonos, és az egyes időszakok során végzett munka is azonos. Krisztus, aki az Első és az Utolsó, egyúttal mindenek teremtetője is, és ebben az értelemben Ő az Igazság Teremtője. A héber „igazság” szó három héber betűből alkottatott. A héber ábécé első betűje, amelyet a tizenharmadik betű követ, majd az utolsó betűje, együtt alkotják a héber „igazság” szót.

Mindkét három és fél éves időszakban Krisztus az első és az utolsó, mert az első időszak kezdetén Krisztus a keresztségekor áll, miként az első időszak végén is ott van a halálakor. És Krisztus a második időszak kezdetén a halálában van jelen, a második időszak végén pedig Isten jobbján áll. A tizenhármasság szám a lázadás jelképe, és mindkét időszakban, akár személyesen Krisztus hirdette az evangéliumot, akár a második időszakban az Ő tanítványai, a kötekedő zsidók fellázkodtak az evangélium üzenete ellen.

Mindkét időszak azonos hosszúságú, magán viseli az Alfa és az Omega ismertetőjegyet, és ugyanazt az evangéliumi üzenetet azonosítja. E két időszakot „sorra sor” kell egybeilleszteni. A „sorra sor” módszertana a késői eső próbára tevő módszertana. Ez az utolsó napok módszertana, és azok az igazságok, amelyeket ez a módszertan az utolsó napokban azonosít és megalapoz, azok tisztítják meg vagy teszik tisztává Lévi fiait a száznegyvennégyezer elpecsételése során.

Kit tanítson ismeretre, és kivel értesse meg a tanítást? Azokkal, akiket elválasztottak a tejtől, és elszakítottak az emléktől. Mert parancs parancsra jó, parancs parancsra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés: Mert dadogó ajkakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez. Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, amelyben megnyugtathatjátok a megfáradtat; és ez az enyhülés: de nem akartak hallani. Ezért az Úr szava így lőn nekik: parancs parancsra, parancs parancsra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hanyatt essenek, összetöressenek, törbe essenek és foglyul ejtessenek. Ézsaiás 28:9–13.

Ézsaiás következő verse a Jeruzsálem népet uraló csúfolódó férfiakhoz szól. E csúfolódó férfiak számára a „nyugalom és a felüdülés” (a késői eső), amelyet nem voltak hajlandók „meghallani”, az

az, ami miatt „menjenek, és hátra essenek, és összetöressenek, és törbe jussanak, és elfogassanak”. Ez a próba más nyelv által táratott eléjük, mert Illés, Keresztelő János és William Miller saját történelmi korszakaik teológiai iskoláiban nem részesültek képzésben. A késői eső üzenete, amely próbára teszi a laodiceai adventizmust, az az üzenet, amely a „sorra sort” alkalmazása által jön létre.

Amikor annak a hétnek az első három és fél esztendejét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, rávetítjük a második három és fél esztendőre, prófétai világosság tárul elénk, amely tisztáz minden látszólagos ellentmondást, amely a kutató elmében felmerülhet. Az a hét az az idő volt, amikor a Szövetség Követének meg kellett erősítenie a szövetséget, és a bibliai szövetséget vérrel kell megerősíteni. Krisztus keresztsége és keresztre feszítése, valamint István megkövezése egyaránt a vérre mutatnak. Mindkét vonal a szövetség vérét jelképezi, és ezek a vonalak a szövetséget erősítik meg.

Ha „szabályt szabályra” illesztve egybehozzuk őket, a keresztség és a keresztre feszítés az első jelzőpont, a keresztre feszítés és István megkövezése pedig az utolsó jelzőpont. Amikor egyetlen vonalba hozzuk őket, azt találjuk, hogy a kereszt és Mihály felállása István halálakor két tanúként áll a zsidók evangélium elutasításának megpecsételésére. Krisztus halála egyben az ő tanítványa, István halála is, amely a Páska, amikor a két vonal egyesül. Három nappal később Krisztus feltámad mint a zsengeáldozat.

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, és azoknak zsengeje lett, akik elaludtak. 1Korinthus 15:20.

A páska és a harmadik napon tartott Első Zsengék ünnepe között kezdődik a Kovásztalan Kenyerek ünnepe. A kovásztalan kenyér nem „kel meg”, és Krisztus sem a második napon támadt fel, hanem a harmadik napon. Krisztus és István a „sor sor után” alkalmazásában együtt halnak meg, de István Krisztus után támad fel, mert rendje van az első zsengék feltámadásának.

Mindenki azonban a maga rendje szerint: Krisztus, mint zsenge; azután azok, akik a Krisztuséi az ő eljövetelek. 1Korinthus 15:22.

A tavaszi ünnepeket nem lehet egymástól elválasztani, mert közvetlen kapcsolatban állnak egymással. Ebben az értelemben a pünkösd a hamarosan eljövendő vasárnaptörvényt jelképezi, amikor megismétlődik a Szentlélek kitöltetése, és ekkor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangja hívja majd ki Babilonból azokat, akik jelenleg még nem ismerik az evangéliumot. A „Babilon” szó a „Bábel” szón alapul, amelynek jelentése: zűrzavar, mert Bábel bukásakor Isten összezavarta a nyelveket, és pünkösdkor Isten visszafordítja a nyelvek összezavarását, hogy az evangélium eljusson a világhoz. Így a pünkösd és a vasárnaptörvény egybeesik.

Pünkösdkor a nyelvek ajándéka adatott a tanítványoknak, üzenetük azonban akkor még mindig a zsidókra korlátozódott. Amikor mindkét vonalat egybevetjük, a pünkösd a 34. évre esik, amikor Istvánt megkövezték, és az evangélium akkor vitetett azokhoz, akik jelenleg nem ismerik az evangéliumot.

István azokat jelképezi, akik „az Ő eljövetelekor” támadnak fel, de akik Vele együtt haltak meg. A zsengeáldozat Krisztusnak a harmadik napon történt feltámadását jelöli, és egyúttal a Hetek ünnepének kezdetét is, amely egyben a Pünkösdi ünnep is, és amely a Tízparancsolatnak a Sínai-hegynél történt adását állítja emlékeztetőbe.

1844. október 22-e összhangban áll a kereszttel, mert egyéb bizonyítékok mellett White testvérnő a tanítványoknak a kereszti utáni csalódását ahhoz a csalódáshoz igazítja, amely 1844. október 22-ét követte. Mind a kereszti, mind 1844. október 22-e előképe a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynek. Pünkösdi szintén a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény előképe, csak hogy Pünkösdi ötvenkét nappal a kereszti után következett. A kereszti, amelyet a páska jelképezett előre, ünnepek sorát vezeti be, amelyek az ősi Izrael régi ösvényeit örökítik meg attól az éjszakától kezdve, amikor a halál angyala elkerülte Egyiptomot, egészen a törvény adásáig. Bár az ünnepeknek megvannak a maguk sajátos megkülönböztető jegyei, elválaszthatatlanul kapcsolódnak egymáshoz. Ezért helyes a teljes ötvenkét napot, a páska ünnepétől Pünkösdig, egyetlen ültetvényként alkalmazni.

Ezért a kereszti, István halála és a pünkösdi egyaránt az hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt vetíti előre, amikor a progresszív végrehajtó ítélet a modern Babilon felett kezdetét veszi, miközben a Jelenések tizenharmadik fejezetének második hangja megkezdte Isten másik nyájának kihívását Babilonból. Ezen a jelzőpontra érkezett el a végrehajtó ítélet Jeruzsálem felett, noha Isten irgalmában a templom és a város tényleges pusztulását csaknem negyven évvel a kereszti után, Kr. u. 70-ig elhalasztotta. Az ősi Jeruzsálem pusztulása annak a progresszív végrehajtó ítéletnek a kezdetét jelképezi, amely az Egyesült Államokban veszi kezdetét, amikor „a nemzeti hitelességet nemzeti romlás követi.”

Az igazság két tanú bizonyítékára épül, és abban a két, három és fél éves időszakban, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, két tanúbizonyítást találunk egy halálnak és feltámadásnak, amely ahhoz a történelmihez kapcsolódik, amely azonosítja a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényt. Ez a vasárnaptörvény a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében „a nagy földrengés órájaként” van azonosítva. Ez az „óra” közvetlen kapcsolatban áll két tanúval, akik három és fél évig tettek bizonyítást. Bizonyítékuk halálukkal és feltámadásukkal ér véget.

Az ő három és fél éves tanúságukat, amelyet haláluk és feltámadásuk követett, mind Jézus, mind István halála és feltámadása jelképezte; mert „parancsra új parancs, szabályra új szabály”, István úgy jelenik meg, mint aki Krisztussal együtt támad fel. Az Első Zsengék ünnepén két elsőrendű áldozatot mutattak be.

Az egyik egy hibátlan bárány volt, a másik pedig árpaáldozat. Az árpa az utána következő termést jelképezte, a bárány pedig Krisztust. Krisztus a harmadik napon feltámadt, István pedig azokat jelképezte, akik következnek, és az árpa azt a termést jelképezte, amelynek következnie kellett. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében szereplő két tanú három és fél évig tett bizonyítást, azután megölték őket, majd három és fél nappal később feltámadtak. E két tanút Krisztus előképezte, aki az első zsenge volt, mert ők a száznegyvennégyezeret jelképezik, akik szintén első zsengék.

És látám, és ímé, a Bárány áll vala Sion hegyén, és övele száznegyvennégyezer, akiknek homlokára az ő Atyjának neve vala felírva. És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását, és mint nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak szavát, akik hárfáikon játszanak vala. És mintegy új éneket éneklének a királyiszék előtt, és a négy lelkes állat előtt, és a vének előtt; és senki sem tanulhatta meg azt az éneket, hanem csak a száznegyvennégyezer, akik megváltattak a földről. Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat; mert szűzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek az emberek közül váltattak meg, zsengeül Istennek és a Báránynak. És az ő szájukban nem találtatott álnokság; mert feddhetetlenek az Isten királyiszéke előtt. Jelenések 14:1–5.

Az első zsenge ünnepén bemutatott árpaáldozat az utána következő termést jelképezte, és István Kr. u. 34-ben Krisztus Kr. u. 31-ben bekövetkezett halálát követte, jóllehet „sort sorra” véve ugyanazon útjelzőnél haltak meg. Az első zsengeáldozatokkal összefüggésben Krisztus volt a megöletett Bárány, István pedig az árpa. Pál szerint „Krisztus” „az elszunnyadtak zsengeje”, azután pedig „azok, akik Krisztuséi az ő eljövetelekor”. A száznegyvennégyezer zsenge, és ők azok, „akik követik a Bárányt, valahová megy”.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének „nagy földrengés” idejében bekövetkező „órájában” feltámad a két tanú, akik három és fél évig prófétáltak, majd megölettek, és három és fél napig az utcákon heverték. Ők azok, akiket István jelképezett, aki prófétai értelemben Jézussal együtt, de Jézus után is feltámadt. Ezért ők „három és fél nap” múlva támadnak fel, miután megöli őket a mélységből feljövő fenevad. Ugyanabban az „órában”, amelyben feltámadnak, jelképként fel is mennek a mennybe. Feltámadásuk és mennybemenetelük folyamata gondosan körvonalazva van Isten prófétai Igéjében, és magában foglalja azt is, hogy előképük István szó szerinti halála volt; ez tehát egy lelki halált jelképez, amely a két tanún teljeseedik be, miközben a harmadik angyal laodiceai mozgalmából a harmadik angyal filadelfiai mozgalmába alakulnak át.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Egy dolog bizonyos: azok a hetednapos adventisták, akik a Sátán zászlaja alá állnak, először hitüket adják fel az Isten Lelkének bizonyosságtételeiben foglalt figyelmeztetésekben és feddéseken.”

„A nagyobb odaszentelődésre és szentebb szolgálatra szóló felhívás elhangzik, és továbbra is hangozni fog. Némelyek, akik most Sátán sugallatait hangoztatják, magukhoz fognak térni. Vannak olyanok fontos bizalmi tisztségekben, akik nem értik a jelen időre szóló igazságot. Nekik el kell juttatni az üzenetet. Ha elfogadják azt, Krisztus elfogadja őket, és az ő munkatársaivá teszi őket. De ha megtagadják, hogy meghallják az üzenetet, a Sötétség Fejedelmének fekete zászlaja alá állnak.”

„Azt a megbízatást kaptam, hogy kijelentsem: az erre az időre szóló drága igazság egyre világosabban tárul fel az emberi elmék előtt. Különleges értelemben férfiaknak és nőknek Krisztus testét kell enniük és az ő vérét kell inniük. Az értelem fejlődni fog, mert az igazság folytonos kibontakozásra képes. Az igazság isteni szerzője mind szorosabb és szorosabb közösségre lép azokkal, akik továbbhaladnak az ő megismerésében. Amint Isten népe mennyei kenyérként fogadja be az ő igéjét, meg fogják ismerni, hogy az ő kijövele kész, mint a hajnal.

Lelki erőt fognak nyerni, miként a test fizikai erőt nyer, amikor táplálékot vesz magához.”

„Félig sem értjük az Úr tervét abban, hogy Izráel gyermekeit kiszabadította az egyiptomi szolgaságból, és a pusztán át Kánaánba vezette őket.

„Amint összegyűjtjük az evangéliumból ragyogó isteni sugarakat, világosabb betekintést nyerünk a zsidó rendtartásba, és mélyebben fogjuk értékelni annak fontos igazságait. Az igazság kutatása még nem teljes. Csupán néhány fénysugarat gyűjtöttünk össze. Azok, akik nem a mindennapokban tanulmányozzák az Igét, nem fogják megoldani a zsidó rendtartás problémáit. Nem fogják megérteni a templomi szolgálat által tanított igazságokat. Isten munkáját akadályozza nagy tervének világi értelmezése. Az eljövendő élet tárja majd fel azoknak a törvényeknek az értelmét, amelyeket Krisztus a felhőoszlopba burkolózva adott népének.” Spalding and Magan, 305, 306.